

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 629/07
15.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Катарине Манојловић-Андрић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра-Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Београд, број 731.1-181/07-20 од 08.06.2007. године, у предмету пореском, упис заложног права - хипотеке на непокретности, у нејавној седници већа одржаној дана 15.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом један диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Савски Венац број 433-13-2/06/01 од 20.06.2006. године, којим је наложено Другом општинском суду у Београду - Земљишно-књижном одељењу, да изврши упис заложног права - хипотеке на непокретности - стану, који се налази у Београду, у бб, на кат. парцели бр. вв, површине 53,99 м², уписаној на име пореског обвезника - жалиоца у ЗКУЛ. бр. гг код тог суда, за КО дд, у корист Републике Србије као пореског повериоца, под даном, часом и минутом пријема тог решења, ради обезбеђења наплате пореза у износу од 1.783.492,18 динара, који није доспео за наплату, али је покренут поступак утврђивања контроле, пошто постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, учини неефикасном његову наплату. Ставом два диспозитива оспореног решења замењено је решење туженог број 4331-373/06-20 од 13.12.2006. године.

Тужилац је тужбом оспорио решење туженог број 4331-373/06-20 од 13.12.2006. године и допуном тужбе, решење туженог број 731.1-181/07-20 од 08.06.2007. године због погрешне примене закона и учињених повреда правила поступка, па је предложио да се пониште. Наводи да је тужени решењем жалбу одбио као неосновану, иако је наводе жалбе оценио за основане. Сматра да ова контрадикторност решење чини незаконитим. Истиче да је решењем првостепеног органа неосновано установљена залога јер се ради о пореској обавези која није доспела за наплату, а решење првостепеног органа не садржи, супротно одредби члана 66. Закона о пореском поступку и пореској администрацији разлоге због којих сматра да постоји опасност да ће порески обвезник осујетити наплату недоспелог пореза. Истиче да тужени овај недостатак није могао да отклони својим решењем чиме је прекорачио границе својих овлашћења и сам погрешно применио, одговарајуће одредбе наведеног Закона. Поднеском од 20.07.2007. године тужилац је поднету тужбу проширио на новодонето решење, те је указујући на одредбе члана 114. наведеног Закона, које регулишу застарелост покретања и вођења пореског поступка, навео да је у конкретном случају наступила застарелост утврђивања пореске обавезе, услед чега је незаконито установљивање заложног права ради, евентуалног, намирења такве обавезе. Указао је и на то да је, и новодонето решење донето и потписано од стране лица које за то није овлашћено.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, оспорио је ове у целини, те је, наводећи да је раније донето решење уклоњено из правног поретка решењем од 08.06.2007. године, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, оспореног решења, одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени оспореним решењем, отклонивши пропусте првостепеног поступка, жалбу одбио као неосновану, исправно налазећи да је првостепени орган, с обзиром на канцеларијском контролом утврђен, непријављен годишњи порез на доходак грађана за 2000. годину у обрачунатом износу од 1.783.492,18 динара, правилно ради обезбеђења наплате овог пореза одредио упис заложног права - хипотеке, на начин ближе наведен у диспозитиву решења. За своју одлуку тужени је дао разлоге које, у свему, за правилне прихвата и овај суд.

Ово стога јер је одредбом члана 66. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 85/05), прописано да ради обезбеђења наплате пореза који није доспео за наплату или који није утврђен, али је покренут поступак утврђивања или контроле, а постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, односно учини неефикасном његову наплату, Пореска управа може покренути поступак утврђивања контроле, пошто постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, учини неефикасном његову наплату. У конкретном случају тужени је покренуо поступак утврђивања контроле, пошто постоји опасност да порески обвезник осујети, онемогући, учини неефикасном његову наплату.

управа може решењем установити привремене мере за обезбеђење наплате. у конкретном случају није спорно да је поступак утврђивања пореске обавезе у току, па погрешно тужилац сматра да се не може одредити мера обезбеђења ради намирења неизмирене пореске обавезе, јер се ова мера одређује управо ради намирења такве пореске обавезе.

Суд је ценио наводе тужбе, којима се законитост одређене мере оспорава због одсуства разлога, па налази да се ти наводи не могу прихватити као основани, јер је те пропусте отклонио тужени оспореним решењем. Разлози оспореног решења, према којима се ради о пореској обавези која није пријављена, иако је у питању законом прописана обавеза пореског обвезника да пријави доходак грађана, и по оцени суда, оправдавају одређивање предметне мере.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па с обзиром на напред изнето и стање списка предмета налази да се не могу прихватити као основани. Наводи тужбе о застарелости утврђивања пореске обавезе, по оцени суда, нису од утицаја на решавање конкретне управне ствари, већ их тужилац може истицати у поступку утврђивања пореске обавезе. Наводи тужбе о потписивању решења од стране неовлашћеног лица, такође, нису основани, јер је решење туженог број 4331-373/06-20 од 13.12.2006. године, тужени, управо са тих разлога, својим решењем број 731.1-181/07-20 од 08.06.2007. године уклонио из правног поретка, а оспорено решење је донео и потписао директор туженог на кога је, сагласно одредбама члана 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, министар финансија овлашћењем број 112-01-5/299-2005 од 23.06.2005. године, пренео овлашћење за одлучивање по жалбама.

Са свега напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.11.2007. године, У.629/07

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра - Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС